

De tijdsgeschiedenis van een boschperceel uit de jaren 1866—1875, door Ir. C. Versteeg. Dit is een stukje geschiedenis van de exploitatie der djatiboschen op Java, opgediept uit een toevallig aangetroffen en zwaar beschadigd archief.

Keurdunning, een onvoldoend erkend maar noodzakelijk beginsel, door W. Zwart. Schrijver bedoeld met „keurdunning” ongeveer hetzelfde als de „freie Durchforstung” van Heck. Hij wijst er op, dat de praktijk der dunning haar eigen werkwijze moet volgen, geheel afwijkend van hetgeen vermeld wordt voor de proefperken der wetenschappelijke onderzoekingen. Dit is noodzakelijk, omdat de objecten, waarmee de praktijk te maken heeft geheel andere zijn dan die van het proefstation; voorts omdat de duur der dunning in de praktijk binnen enge grenzen ligt; en ten slotte de uitvoerders der dunning aan geheel andere eischen voldoen. * Onder keurdunning verstaat schrijver „voorzichtige vrijstelling der beste boomen” en acht hij het noodig dat de betreffende dienstvoorschriften daarop den nadruk leggen.

Stekken en stumps door Dr. F. E. Eidmann. Hier worden de uitkomsten gegeven voor 36 boomsoorten van de proeven met stumps, takstekken en wortelstekken. Deze proeven dragen een orienteerend karakter, omdat men slechts gebruik kon maken van toevallig aanwezig materiaal afkomstig van kiemproeven.

Als overgenomen dagbladartikel: *Het stervende land*, dat een der vele voorbeelden is van de groote verwoestingen die plaats hebben, indien het bosch aan genade van de Inlandsche bevolking wordt overgelaten. Het is een zeer ernstige aanklacht tegen de Regeering. F. W. S.

UIT DE DAGBLADEN.

DE STIJGING VAN DEN HOUTINVOER.

Alg. Handelsblad, 24 Juni 1933.

*Dient mede ter aanvulling der opge-
raakte voorraden. — Rusland tot prijs-
concessies bereid als groote hoeveelheden
worden afgenomen.*

Onze Rotterdamsche correspondent schrijft:

Van hier en daar wordt den laatsten tijd opleving gemeld in de bouwnijverheid en den hout-aanvoer. Op zich zelf is dat een gelukkig verschijnsel, hoewel het helaas niet de aankondiging is van een algemeene economische opleving die sommigen er in zien. Het hout dat in onze zeehavens wordt aangevoerd wordt voor verschillende doeleinden gebruikt; timmer-, papier-, en mijnhout. In den regel slaan de handel en de industrie die deze houtsoorten betrekken voorraden in voor een vol jaar. Sommige contracten loopen wel eens over een langer tijdsbestek dan een jaar. Transport uit de streken waar het hout betrokken wordt is in den winter onmogelijk, daar de havens dan gesloten zijn. Het hout wordt trouwens in den winter gekapt en, na al of niet verdere bewerkingen te hebben ondergaan, tegen het voorjaar naar de uitvoerhavens gebracht. Men heeft hier dus met zuiver seizoenvervoer te doen. In den winter ligt de houtvaart geheel stil. Mei en Juni zijn de eerste maanden waarin de houtaanvoer van beteekenis is. Uit den aard van de zaak moet de aanvoer thans wat grooter zijn dan vorige jaren. Toen de crisis intrad, die stagnatie in de bouwnijverheid deed intreden en die de productie van de papierfabrieken

deed afnemen, hadden de afnemers nog contracten loopen, die zij moesten afnemen. Een tijdlang hebben toen de houthandel en de papierfabrieken met groote voorraden gezeten. Nieuwe contracten werden toen bijna niet meer afgesloten. Thans zijn de voorraden geruimd en hebben zij aanvulling noodig. Wat Nederland betreft is niet alleen de vrij groote en reeds vroeg in het voorjaar begonnen bedrijvigheid in de bouw nijverheid, doch ook de groote aandrang van Russische zijde om in ons land hout te plaatsen de oorzaak van de vermeerdering der aanvoeren. De Russen zijn tot concessies bereid wat den prijs betreft als de afnemer in ruil daarvoor maar flinke hoeveelheden wil betrekken. Het plaatsen van groote hoeveelheden is voor hen hoofdzaak. Deze neiging, die vaak aan verschillende oorzaken wordt toegeschreven, moet ten deele worden verklaard uit de logheid van het Russische handelsapparaat. Door het verdwijnen van den individueelen handelaar, waardoor de betrekkingen tusschen koopers en verkoopers in de verschillende landen verbroken zijn, beschikt men slechts over het groote apparaat van den houtrust die zich niet zoo gemakkelijk aanpast aan de locale marktverhoudingen in het buitenland. Hij kan slechts bij groote hoeveelheden leveren en moet dan wel prijsconcessies doen, ook al omdat de afnemer van deze groote voorraden geen crediet krijgt. Crediet kunen de Russen niet geven. Slechts kapitaalkrachtige afnemers komen bij hen in aanmerking.

Na de berichten, die wij zoo hier en daar zagen verschijnen is het niet ondienstig hier een paar cijfers te geven.

Te Rotterdam werd in Mei 1950 ton hout ingevoerd tegen ongeveer 1500 ton in Mei '32. In dit jaar zijn vóór Mei slechts enkele duizenden tonnen aangevoerd.

Papier- en mijnhout (props) blijken tot een hoeveelheid van 18000 saam te zijn ingevoerd (zesmaal zooveel als in Mei 1932).

Daarnaast kunnen nog 6000 standaards gezaagd hout worden vermeld (Mei 1931 2000) en een millioen stuks gezaagd hout (Mei 1932 60.000).

Het verschil is groot.

Wie deze cijfers vergelijkt dient er echter rekening mee te houden, dat wij hier ten deele te doen hebben met de aanvulling van voorraden, die het vorig jaar achterwege was gebleven en dat het in dit tempo niet zal voortgaan.